

*Zo heb Je mij gedroomd
van alle tijden, Heer:
gelaat dat Je streelt,
oog waarin Je kijken kan,
zweetdoek voor Je leed,
wade voor Je graf,
morgen voor Je verrijzenis.*

(r.v.)

Rustig is van ons heengegaan

Roger Vanwynsberghe

salesiaan van Don Bosco

Geboren te Hooglede op 22 februari 1924,
salesiaan geworden op 2 september 1944,
priester gewijd te Oud-Heverlee op 2 mei 1954,
overleden te Leuven op 4 februari 2008.

Getogen
in de Wase grond van Beveren
en in de veilige geborgenheid
van een grote familie
heeft Roger van jongsaf geleefd op een akker
van diep geloof, van eenvoudige wijsheid
en verheven kunstzinnigheid.

Met vaardige vingers en een gedreven woord
heeft hij deze waarden uitgedragen
aan zoveel leerlingen in Kortrijk en Hechtel
en aan zoveel luisterende mensen
tijdens zijn twaalf pastorale jaren te Eeklo.
Hij woekerde op zijn soms verstrooide en
eigengereide manier
met de vele talenten die hij gekregen had.

Hij was een kind van de natuur,
die hield van vogels,
die hij bewonderde en bestudeerde;
die hield van de bergen
die hij zo graag opzocht en beklom.
Hij was evenzeer een kind van de cultuur,
die hij kon smaken
en weelderig doorgaf aan anderen.

Schoonheid was hem lief.
Hij pakte er niet mee uit want hij was
een bescheiden en wat verlegen man,
die de diepte van zijn ziel alleen liet zien
aan de meest vertrouwde vrienden.

Hij was een man van zijn familie en zijn dorp.
Hij snuisterde in oude verhalen en boeken
en stelde de geschiedenis samen:
de oorlogservaringen van zijn kameraden,
het wel en wee van de vorige generaties
en van de kinderen van vandaag,
groot en klein.
Hij leefde verbonden met zoveel.

Hij was een salesiaan,
die zich met toewijding aan zijn opdrachten gaf,
die jonge mensen kon boeien,
die bekommerd was om de toekomst
van de congregatie in Vlaanderen,
die waarderend sprak
over wat medebroeders deden.

Hij was een geduldig priester
bij wie heel wat mensen terecht konden
voor een bemoedigend woord, wijze raad
of voor een verzorgde liturgie.

Hij was een deemoedige zieke, die niet kloeg,
die dankbaar was voor ieder gebaar van nabijheid
en ieder teken van zorg,
die zo lang mogelijk zijn zelfstandigheid wilde
bewaren, die gelukkig was om het kunnen
van dokters en wetenschap als hij weer enkele
maanden levensperspectief kreeg, en om
de attente zorg van het verplegend personeel.

Hij was een man
om te waarderen en lief te hebben.

*De salesiaanse gemeenschap
en de familie Vanwynsberghe danken u
voor uw biddende en bemoedigende aanwezigheid.*

